

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **M. Š., IČ: ...**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. srpna 2018, č. j. KUKHK-21907/DS/2018/DV-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 18. 5. 2018, č. j. MUDK-ODP/59190-2018/hrk 3223-2018, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa:

- dne 17. 11. 2017 v 22: 21 hod. na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnici I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo Gemvel 0008, naměřena rychlost jízdy 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 62 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu

- dne 17. 11. 2017 v 22: 24 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnici I/37 směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo Gemvel 0007, naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 66 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Žalobní námitky soustředil do následujících patnácti bodů: Trvající delikt, Nezákonná výše určené částky, Omezení na způsobu platby určené částky, Nezákonné rozdělení plateb, Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek, Postup v rozporu s § 79a silničního zákona, Absence formy zavinění vs. výroku rozhodnutí, Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, Sankce – absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce, Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení, Nestanovení místa přestupku, Absence zjištění formy zavinění řidiče, Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, Absence skutkové podstaty překročení rychlosti zjištěné úsekovým měřením a Nezákonné porušení osobních údajů žalobce.
4. V podrobnostech se krajský soud vyjádří k uvedeným žalobním bodům ve IV. části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich meritorním vypořádáním. Rovněž dodává, že obsah žaloby je rozsáhlý a představuje několik stran textu, v níž se některé námitky žalobce prolínají či dokonce opakuji. Krajský soud i z tohoto důvodu zvolil jejich stručnější vymezení, ostatně jejich obsah je oběma stranám sporu dobře znám.

5. Žalobce závěrem navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu (včetně vymezení předmětných deliktních jednání, míst, času a způsobu jejich spáchání).
7. Má za to, že jednotlivé přestupky nelze považovat za jeden trvající přestupek, a to z toho důvodu, že by se muselo jednat o jednání spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu. Tak tomu v tomto případě ale nebylo.
8. K námitce týkající se omezení na způsobu platby určené částky žalovaný konstatoval, že žalobci nebylo odpíráno uhradit určenou částku zcela standardními a obecně užívanými způsoby.
9. Ohledně námítky týkající se oprávnění obecní policie k pořizování záznamu odkázal žalovaný na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, konkrétně na str. 4 a 5 tohoto rozhodnutí, kde byla tato problematika komplexně řešena, včetně odkazu na konkrétní materiály založené ve správním spisu.
10. Žalovaný je dále toho názoru, že z výroku rozhodnutí je zřetelné jakého protiprávního jednání se žalobce dopustil, jakým způsobem bylo toto porušení zjištěno, kde k tomuto jednání došlo a jaká ustanovení zákona porušil. Výrok rozhodnutí tak považuje za srozumitelný a má za to, že obsahuje všechny požadované náležitosti. Informace o tom, o jaký způsob měření rychlosti se jednalo, je obsažena v odůvodnění rozhodnutí.
11. K námitce týkající se sankce a možnosti jejího mimořádného snížení žalovaný uvedl, že sankce byla uložena v souladu se zákonem a správní orgán ji dle jeho názoru náležitě odůvodnil.
12. Žalovaný se vyjádřil i k otázce zavinění řidiče a podotkl, že se jedná o přestupek provozovatele vozidla, kde se zavinění nevyžaduje.
13. Konečně sdělil, že povinnost k označení úseku měření dopravní značkou není povinnost, kterou by zákon ukládal.
14. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným, (a ničím nevyvráceným), skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení
§ 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.

16. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

17. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán I. stupně obdržel dne 13. 1. 2018 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), č. j. MUDK-MP/5217/cm 31815-2017. Jednání bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. Gemvel 0008, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. K předmětnému přestupku došlo dne 17. 11. 2017 ve 21:21 hod. v obci Kocbeře, na silnici I/37, směr Jaroměř, kdy blíže neustanovený řidič při řízení motorového vozidla, registrační značky x, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o méně než 20 km/h. Rychlost naměřená 65 km/h, rychlost - odchylka radaru 62 km/h, rychlost dovolená 50 km/h. Kvalifikace přestupku: přestupek v dopravě ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, porušení § 18 odst. 4 citovaného zákona.
18. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán I. stupně dne 25. 1. 2018 žalobci výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, k uhrazení určené částky ve výši 800 Kč, splatné do 15-ti dnů ode dne doručení. Na výzvu k uhrazení určené částky žalobce nereagoval. Správní orgán I. stupně dále zaslal dne 23. 2. 2018 žalobci výzvu ke sdělení skutečnosti. Na výzvu žalobce nereagoval.
19. Správní orgán poté dne 16. 3. 2018 vydal usnesení, jímž v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), rozhodl o odložení oznámení přestupku, jelikož nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
20. Z předloženého správního spisu dále vyplynulo, že správní orgán I. obdržel dne 13. 1. 2018 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), č. j. MUDK-MP/5187/cm 31815-2017. Jednání bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. Gemvel 0007, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. K předmětnému přestupku došlo dne 17. 11. 2017 ve 21:24 hod. v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, kdy blíže neustanovený řidič při řízení motorového vozidla, registrační značky x, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o méně než 20 km/h. Rychlost naměřená 69 km/h, rychlost - odchylka radaru 66 km/h, rychlost dovolená 50 km/h. Kvalifikace přestupku: přestupek v dopravě ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. o silničním provozu, porušení § 18 odst. 4 citovaného zákona.
21. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 25. 1. 2018 zaslal žalobci výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, k uhrazení určené částky ve výši 1 000 Kč, splatné do 15-ti dnů ode dne doručení, včetně řádného poučení. Na výzvu k uhrazení určené částky žalobce nereagoval. Správní orgán I. stupně dále písemností ze dne 23. 2. 2018 zaslal žalobci výzvu ke sdělení skutečnosti. Na výzvu rovněž nereagoval.
22. Správní orgán I. stupně tak ve smyslu § 125f odst. 5. zákona o silničním provozu shledal, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, kdy nezjistil do šedesáti

dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Oznámení o přestupku poté správní orgán I. stupně ve smyslu § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky (usnesením č. j. MUDK-ODP/31918-2018/hrk 3223-2018 ze dne 16. 3. 2018) odložil s odůvodněním, že nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

23. Dne 23. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně usnesení, č. j. MUDK-ODP/31918-2018/hrk 3223-2018, jímž řízení o obou správních deliktech žalobce spojil. Toto usnesení nabylo právní moci téhož dne. Předmětné řízení bylo dále vedeno pod spisovou značkou ODP/3223-2018.
24. Správní orgán I. stupně poté doložil do spisového materiálu kartu vozidla registrační značky x, z níž je zřejmé, že v době spáchání přestupku byl žalobce provozovatelem vozidla, Ověřovací list č. 8012-OL-70432-17 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, v. č. Gemvel 0008 s platností ověření do 6. 11. 2018, Ověřovací list č. 8012-OL-70072-17 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, v. č. Gemvel 0007 s platností ověření do 8. 3. 2018, Veřejnoprávní smlouvu č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, Veřejnoprávní smlouvu č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře a vyjádření Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Trutnov ze dne 23. 12. 2016, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel čj. KRPH-962-226/Čj-2016-051006.
25. Dne 16. 3. 2018 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz, který byl doručen žalobci dne 20. 3. 2018 a dne 26. 3. 2018 byl správnímu orgánu I. stupně doručen odpor proti tomuto příkazu vč. zplnomocnění k zastupování (společností ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026).
26. Následně byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 9. 5. 2018. Současně byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 5-ti pracovních dnů, ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 16. 5. 2018. Ve stanoveném termínu, dne 9. 5. 2018, proběhlo dokazování mimo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, správní orgán I. stupně provedené dokazování popsal v protokolu o provedení důkazů mimo ústní jednání. Dne 18. 5. 2018 sepsal správní orgán I. stupně vyjádření se k podkladům rozhodnutí, založeno ve spise (list č. 36 spisu). Dne 21. 5. 2018 bylo vypraveno rozhodnutí o přestupku, č. j. MUDK-ODP/59190-2018/hrk 3223-2018, v němž správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. To bylo zmocněnci doručeno do datové schránky dne 21. 5. 2018. Blanketní odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno do datové schránky dne 22. 5. 2018. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím

B. Právní závěry

27. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí).

Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

28. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
29. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne

24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

30. Krajský soud k tomu dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

31. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

Trvající delikt

32. Žalobce nejprve namítal, že správní orgán jej nezákonně uznal vinným ze dvou skutků, ač ve skutečnosti byl spáchán pouze skutek jeden. Řidič vozidla se měl rozhodnout, že pojedí rychleji, neboť rychlostní omezení na 50 km/h je v daných úsecích příliš omezující. Tato skutečnost se měla projevit nejen ve výroku rozhodnutí, ale i ve výzvě k úhradě určené částky.
33. Námitku, že se v daném případě jednalo o trvající správní delikt, považuje krajský soud za zcela irelevantní. Krajský soud nemá za to, že by správní delikt dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu mohl nabýt charakteru trvajícího nebo pokračujícího správního deliktu, jak také plyne z jeho definice: „*Trvajícím jiným správním deliktem je takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě, jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, začne běžet teprve od okamžiku ukončení trvajícího správního deliktu. Pokaždé, když se správní orgán dozví, že delikvent i nadále udržuje protiprávní stav, tj. že stále nedošlo k ukončení trvajícího jiného správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. k zahájení řízení o uložení pokuty.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2005, č. j.

5 A 164/2002-44; veškerá judikatura obsažená v tomto rozsudku je veřejně dostupná na: www.nssoud.cz).

34. Ve vztahu k námitkám žalobce tak zřetelně plyne, že trvající delikt provozovatele motorového vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, s ohledem například jen na možnost jeho zjištění dle ustanovení § 125f odst. 2 téhož zákona, zásadně nepřichází v úvahu. V potaz je třeba brát kupříkladu již jen skutkovou podstatu předmětného správního deliktu. Ta sice spočívá v tom, že právnická osoba nebo fyzická osoba jako provozovatel motorového vozidla poruší povinnost dle ustanovení § 10 citovaného zákona a nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a může se nabízet otázka možného vyvolání protiprávního stavu ve smyslu definice trvajícího trestného činu, ale není tomu tak. Nejvyšší správní soud se k této problematice staví následujícím způsobem: *„je nutné v tomto směru přihlédnout i k ustanovení § 125g odst. 2 téhož zákona zakotvující povinnost vést společné řízení o více správních deliktech podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, a k samotné koncepci předmětného správního deliktu. Pokud by totiž zákonodárce chtěl předmětný správní delikt vnímat a tudíž i trestat jako trvající delikt, jak dovozuje stěžovatel, tak by protiprávní bylo samotné prvotní porušení zákona o silničním provozu spočívající v nezajištění povinnosti spočívající v tom, že při užití vozidla na pozemní komunikaci mají být dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, přičemž počet vlastního následného protiprávního jednání řidiče, jež by bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo by se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání, by v tomto směru bylo irrelevantní. Jinými slovy jako jeden správní delikt by byla automaticky posouzena všechna jednání specifikovaná v ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, ke kterým by došlo do ukončení prvostupňového řízení. V tom případě by bylo popřeno pravidlo obsažené v ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť by nemohl existovat žádný další správní delikt provozovatele motorového vozidla, o němž by mělo být vedeno společné řízení. Nadto je nutno přihlédnout i k dalšímu procesnímu úskalí spočívajícím v určení místní příslušnosti u takového „trvajícího správního deliktu“, pokud by k jednotlivým faktickým protiprávním jednáním ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu docházelo v obvodu různých obecních úřadů obcí s rozšířenou působností.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018-40).
35. Postoj a záměr řidiče (či řidičů), který v projednávané věci porušil nejvyšší dovolenou rychlost a který dle žalobce: *„se rozhodl, že pojedje rychle“* a *„rychleji jel po celou cestu“*, jsou irrelevantní, jelikož žalobce nebyl trestán jako řidič předmětného vozidla, který by jel „rychle“ (zde by přicházelo v úvahu zkoumat jeho záměry, jak dovozuje v žalobě), ale jako provozovatel motorového vozidla, který nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 6 As 379/2018-40). Při posuzování naplnění znaků trvajícího správního deliktu tak nelze třetí osobě – žalobci, vystupující v pozici provozovatele motorového vozidla, přičítat záměr či pohnutky řidiče vozidla. Znaky skutkové podstaty trvajícího správního deliktu je nutné vztahovat pouze a jedině k jeho pachateli, nikoli k provozovateli vozidla. I kdyby ale žalobce v danou chvíli vozidlo sám řídil, klíčovým je fakt, že nebyl trestán jako „řidič motorového vozidla za rychlou jízdu“,

ale jako provozovatel motorového vozidla, který nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Nezákonná výše určené částky

36. V pořadí druhou námitkou brojil žalobce proti výzvě k úhradě určené částky ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť má zato, že částka zde uvedená byla vyměřena v nezákonné výši. K tomu poukázal na § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož lze stanovit určenou částku ve výši pokuty, kterou lze uložit příkazem na místě. Dle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu by tak měl obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédnout k závažnosti porušení povinností řidiče nebo porušení pravidel silničního provozu. Správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s druhým z uvedených ustanovení, jelikož v následujícím správním řízení byl projednáváný skutek hodnocen jako méně závažný a pokuta uložena na samé spodní hranici zákonné sazby. Tato menší závažnost skutku měla být zohledněna už ve výzvě k uhrazení určené částky a tato neměla být stanovena v maximální možné výši.
37. Krajský soud na úvod upřesňuje, že žalobce v žalobě poukazuje na výzvu k úhradě určené částky ve výši 1 000 Kč podle ustanovení § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, týkající se druhého přestupku (rychlá jízda v obci Choustníkovo Hradiště).
38. Žalobce byl vyzván jakožto provozovatel vozidla ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky ve výši 1 000 Kč a současně byl poučen o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla. Předmětná výzva zároveň upozorňovala žalobce (jakožto provozovatele předmětného vozidla) o tom, že pokud nebudou zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, bude oznámení přestupku o překročení nejvyšší dovolené jízdy v obci odloženo. Tím dojde z titulu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla k naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
39. Krajský soud zdůrazňuje, že se nejedná o zákonnou povinnost provozovatele vozidla oznámit identifikační údaje řidiče nebo zaplatit určenou částku, nýbrž pouze o možnost, kterou mu zákon o silničním provozu nabízí. V rámci ní lze předejít zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Ten může dle svého uvážení pouze poskytnout údaje umožňující identifikaci řidiče, který ve stanovenou dobu jeho vozidlo řídil tak, aby správní orgán mohl provést přestupkové řízení (které má před řízením o přestupku provozovatele vozidla přednost) nebo má možnost zaplatit určenou částku. Z výše uvedeného plyne, že nešlo o uložení povinnosti žalobci vyměřenou částku bez dalšího zaplatit, ale pouze o jednu ze zákonem nabízených možností. Bylo na něm, zda ji využije.
40. Pokud jde o výši částky určené správním orgánem I. stupně, krajský soud ověřil, že částka se pohybuje v zákonném rozmezí, tj. ve výši pokuty, kterou by bylo lze uložit příkazem na místě [viz § 125h odst. 2 ve spojení s § 125c odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu]. Ve shodě se žalovaným tak konstatuje, že určená částka ve výši 1 000 Kč odpovídala zákonným kritériím (viz výše - logaritmus pro stanovení výše určené částky obsažený v § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, odvozuující její výši od výše pokuty v blokovém řízení za příslušný přestupek).
41. K tomu lze nadto podotknout, že i při ukládání sankce ve správním řízení je správnímu orgánu svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jestliže přitom částka nepřesahuje pásmo bagatelity (v tomto případě šlo o částku „do 1 000 Kč“), nelze klást přemrštěné požadavky ani na odůvodnění uložení výše sankce, natož pak ve výzvě, která samotnému zahájení správního řízení předchází a povinnost k úhradě ani neukládá. Jak dále vyplývá

ze správního spisu, žalobce navíc na výzvu k zaplacení určené částky, kterou osobně převzal, a byl tedy seznámen s jejím obsahem, vůbec nereagoval. Nevyvinul ani žádné úsilí směřující k uhrazení určené částky, ani nekontaktoval za tímto účelem správní orgán.

42. Krajský soud uzavírá, že předmětná výzva nemohla zasáhnout veřejná subjektivní práva žalobce. Jak totiž vyplývá ze shora uvedeného, výzva ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky je výzvou, která předchází samotnému zahájení správního řízení s provozovatelem vozidla. To bylo v projednávané věci zahájeno až dne 16. 3. 2018 vydáním příkazu ve věci a završeno rozhodnutími správních orgánů obou stupňů. Výzva k zaplacení určené částky, která správnímu řízení předcházela, neměla a nemá žádný vliv na obsah žalobou napadených správních rozhodnutí, ani není nijak relevantní pro posouzení jejich zákonnosti.

Omezení na způsobu platby určené částky a nezákonné rozdělení plateb

43. Ve třetím a čtvrtém žalobním bodu žalobce namítl, že jej správní orgán I. stupně omezil na způsobu úhrady určené částky, jelikož určil, že stanovenou částku lze uhradit toliko převodem na účet. Žalobce odkazoval na ustanovení § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), přičemž dovodil nezákonnost výzvy, jelikož mu nebylo umožněno provést platbu všemi způsoby, které daňový řád předpokládá. Následně bylo žalobcem namítáno krácení jeho práv tím, že platba pokuty a náhrady nákladů řízení byly splatné sice na též účet, ale pod jiným variabilním symbolem. Tento postup pro něj znamenal vynaložení dalších dodatečných nákladů, neboť nedisponuje bankovním účtem, na kterém by měl příslušné finanční prostředky. Správní orgán I. stupně nebyl oprávněn platby rozdělit.
44. Ani tyto dva žalobní body krajský soud neshledal jako důvodné. Zejména proto, že uvedení způsobu úhrady peněžité částky převodem z účtu nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobce postupovat dle ustanovení § 163 odst. 3 daňového řádu. Jednalo se toliko i informaci správního orgánu o nejběžnějším způsobu úhrady peněžitého plnění, která však žalobce nijak neomezuje.
45. Netvrdí-li přitom žalobce, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho správní orgán I. stupně omezil na jeho právech. Žalobce tuto námitku vymezil ve zcela hypotetické rovině. Nadto způsoby, kterými lze určenou částku, pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nejsou ani náležitostmi, které musí výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu, resp. § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky, nutně obsahovat. Jedná se pouze o informativní část výroku.
46. K námitce týkající se dodatečných nákladů na platbu pokuty a náhrady nákladů lze dodat, že vedení předmětného správního řízení žalobce vyvolal porušením své právní povinnosti, což se odrazilo právě v uložení náhrady nákladů řízení paušální částkou podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu. Krajský soud rovněž odkazuje na § 79 odst. 3 správního řádu, podle něhož nestanoví-li zákon jinak, nese účastník své náklady. Tyto náklady zahrnují tedy i případné poplatky související s realizací platby částek, k nimž byl žalobce povinen.

Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu

47. Žalobce je toho názoru, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, a proto důkaz takto získaný nelze užít k dokazování. Obecní policie měla dle

jeho názoru zejména včas vhodně uveřejnit informace o zřízení automatických systémů k pořizování záznamů tak, jak stanovuje ustanovení § 79a zákona o silničním provozu.

48. Krajský soud k předmětné problematice uvádí, že od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 bylo ustanovení § 79a účinné ve znění, které mělo dva odstavce, přičemž odstavec druhý stanovoval, že obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „měření rychlosti“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „konec měření rychlosti“. Ovšem zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon o silničním provozu, došlo k odstranění podmínky pro výkon měření rychlosti obecní policií spočívající v označení daného úseku stanovenými značkami. Z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu účinném v době spáchání jednání, která naplňovala znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, nevyplývá, že by mohla obecní policie měřit rychlost pouze na označených úsecích. Tato povinnost ostatně nevyplývá ani z jiného právního předpisu.
49. K tomuto krajský soud doplňuje, že podle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odst. 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
50. Zákon ale nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Krajský soud je toho názoru, že lze považovat za dostatečné (a vhodné) uveřejnění této informace způsobem, který popsal správní orgán I. stupně obsáhle na str. 6 svého rozhodnutí, tedy že: *„Záznamy rychlosti vozidel včetně digitálních fotografií vozidel a jejich řidičů může pro potřeby správního řízení prováděného obecním úřadem obcí s rozšířenou působností provádět obecní policie jakékoliv obce, vždy však pouze na území obce, která ji zřídila a již je orgánem, a to bez ohledu na typ pozemní komunikace, anebo na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a zákona o obecní policii. Úsekové měření rychlosti prostřednictvím automatizovaného technického prostředku na území obce Kočbeře, na silnici I/37 realizuje Městská policie Dvůr Králové nad Labem na základě uzavřené veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/594, mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kočbeře, o výkonu některých úkolů městské policie ve smyslu zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, v platném znění (dále jen „zákon o obecní policii“). Dopravní inspektorát Policie České republiky, Územní odbor Trutnov, pod Č. j.: KRP- 962-226/Čj-2016-051006 ze dne 23. 12. 2016, vydal souhlas s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě, včetně souhlasu se součinností dle § 79a zákona o silničním provozu pro strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem. Měřený úsek se nachází v zastavěném území obce Kočbeře, je dlouhý 1 032,2 m a na pozemní komunikaci je označen bílým vodorovným značením. Začátek a konec obce je označen příslušnými dopravními značkami č. IZ 4a „Obec“ a č. IZ 4b „Konec obce“. Úsekové měření rychlosti prostřednictvím automatizovaného technického prostředku na území obce Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37 realizuje Městská policie Dvůr Králové nad Labem na základě uzavřené veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-*

2013/590, mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, o výkonu některých úkolů městské policie ve smyslu zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, v platném znění (dále jen „zákon o obecní policii“). Dopravní inspektorát Policie České republiky, Územní odbor Trutnov, pod Č.j.: KRPH-962-226/Čj-2016-051006 ze dne 23. 12. 2016, vydal souhlas s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě, včetně souhlasu se součinností dle § 79a zákona o silničním provozu pro strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem. Měřený úsek se nachází v zastavěném území obce Choustníkovo Hradiště, je dlouhý 475,2 m a na pozemní komunikaci je označen bílým vodorovným značením. Začátek a konec obce je označen příslušnými dopravními značkami č. IZ 4a „Obec“ a č. IZ 4b „Konec obce“. V souladu s ustanovením § 24b zákona o obecní policii, byly i zveřejněny informace o zřízení a měření automatizovaným technickým prostředkem, kdy veřejnost byla vyrozuměna zveřejněním a umístěním veřejnoprávní smlouvy na úřední desce Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště a Kocbeře, kde se provádí měření rychlosti. Zároveň na úřední desce obce Kocbeře a Choustníkovo Hradiště, je od začátku měření rychlosti vyvěšeno oznámení Městské policie Dvůr Králové nad Labem: „Z důvodu dohledu nad bezpečností silničního provozu je vymezený úsek obce Kocbeře (Choustníkovo Hradiště) monitorován automatizovaným technickým systémem používaným bez obsluhy“. Současné byla veřejnost opakovaně informována prostřednictvím médií, např. v Novinách královédvorské radnice č. 1/2014, 5/2014 a 10/2014, dále v Krkonošském deníku ze dne 15.02.2014 – dostupné i na adrese http://krkonosky.denik.cz/zpravy_region/mericich-kamerse-slusny-ridic-bat-nemusi-20140215.html. Všechny podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem, jsou od spuštění umístěny a volně přístupné na webových stránkách města na adrese <http://www.mudk.cz/>, v sekci „Úsekové měření rychlosti“.

51. Krajský soud ověřil, že veškeré dokumenty a zdroje, které zmínil správní orgán, jsou veřejně přístupné, či součástí správního spisu. Zcela se tak ztotožňuje se závěry správních orgánů, že v tomto případě byly splněny všechny zákonné podmínky pro měření rychlosti vozidel, ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Lze dodat, že v průběhu správního řízení žalobce vůbec žádné námitky či pochybnosti (ani v tomto směru) nevznese (a to ani v odvolání). A to navíc za situace, kdy byl ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, který, jak je krajský soud obeznámen z úřední činnosti, zastupuje delikventy v mnoha obdobných případech, jistě mu tedy musí být existence těchto informací (a kde je najít) dobře známa.

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité měření vs. úsek

52. V tomto žalobním bodu bylo namítáno, že správní orgán ve výroku rozhodnutí nevymezil, zda žalobce uznal vinným z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobce trestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku.
53. Nadepsaný soud v první řadě upozorňuje, že žalobce je objektivně odpovědný za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tak odpovídal za to, že nezajistil, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/hod. Podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu navíc platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.“ Krajský soud tak upozorňuje na to, že porušení stanovené povinnosti se dopustí

každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není přitom rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. K těmto záměrům lze dospět ostatně i z důvodu, že rychlost je vektorová fyzikální veličina. Ta vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

54. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci. Pro objektivní odpovědnost žalobce, jakožto provozovatele vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Dlužno dodat, že pokud pro žalobce byly tyto informace důležité, mohl je zjistit z obsahu správního spisu (viz např. č. 1. 22- 23), výrok rozhodnutí byl v tomto směru dostatečný. Žalobní bod není důvodný.

Postup v rozporu s § 79 silničního zákona

55. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné, jelikož samotné měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy.
56. Krajský soud konstatuje, že se touto problematikou zabýval již v odůvodnění IV. části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s vypořádáním námitky nazvané „*Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu*“. Tato námitka není důvodná.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

57. Přisvědčit nelze ani námitce žalobce, který shledal nezákonnost výroku pro absenci konstatování formy zavinění, jakožto jedné z jeho obligatorních náležitostí. Žalobce v tomto směru poukazoval na kontinuitu § 77 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), v souvislosti s ustanovením § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky.
58. Krajský soud opakovaně připomíná, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Ke spáchání tohoto přestupkového jednání došlo dne 17. 11. 2017, tj. za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky sice stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku se uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou, ale pro odpověď na uvedenou námitku je však podstatnou speciální úprava obsažená v zákoně o silničním provozu. Původní právní úprava i právní úprava novelizovaná zákonem č. 183/2017 Sb. (jenž s účinností od 1. 7. 2017 doplnil do § 125f zákona o silničním provozu odstavec 3, dle kterého se k odpovědnosti fyzických osob za přestupek podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění), obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a vyjadřují tak záměr zákonodárce zavinění neprokazovat. Daný přestupek provozovatele vozidla (dříve správní delikt) má v zákoně své místo pro případ, kdy není možno seznat řidiče vozidla, jenž konkrétní skutek spáchal, a současně existuje společenský zájem na dodržování zákona a jeho cíleném

vymáhání, což Ústavní soud aproboval jako přístup ústavně konformní (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

59. V tomto směru lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 – 36, v němž tento soud konstatoval, že „[u] trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění. V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku žalobce, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní.“ Krajský soud nemohlo na základě výše uvedeného této námitce žalobce přisvědčit.

Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

60. Žalobce dále tvrdil, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla, dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.
61. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se ohledně použitých rychloměrů jednalo o automatizované technické prostředky používané bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. např. Ověřovací list č. 8012-OL-70432-17 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, v. č. Gemvel 0008 s platností ověření do 6. 11. 2018, Ověřovací list č. 8012-OL-70072-17 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, v. č. Gemvel 0007 s platností ověření do 8. 3. 2018, Veřejnoprávní smlouvu č. KTÚ/VERJ-2013/590, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště, Veřejnoprávní smlouvu č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře a vyjádření Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 23. 12. 2016, č. j. KRPH-962-226/Čj-2016-051006). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě oba použité rychloměry SYDO Traffic Velocity fungovaly při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizované technické prostředky používané bez obsluhy.
62. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
63. To, že v daném případě oba použité rychloměry typu SYDO Traffic Velocity fungovaly při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizované technické prostředky používané bez obsluhy, pak dokládají výše uvedené dokumenty, a dále pak zmíněné vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 23. 12. 2016, č. j. KRPH-962-226/Čj-2016-051006, kde je uvedeno

např., že: „*Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného měřicího zařízení. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření.*“

64. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.

Sankce – absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce

65. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že správní orgán I. stupně neuvedl ve výroku svého rozhodnutí zcela přesně všechna ustanovení, na základě kterých přistoupil k uložení pokuty v konkrétní výši. Je faktem, že v té části výroku daného rozhodnutí, v níž správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, odkázal výslovně na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Dle něho se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k). V předcházející části výroku správní orgán I. stupně popsal, v čem po skutkové stránce spočíval správní delikt žalobce a následně uzavřel, že neznámý řidič žalobcova vozidla svým jednáním spáchal přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
66. V odůvodnění svého rozhodnutí pak tyto skutečnosti správní orgán I. stupně zopakoval a uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se ukládá ve správním řízení pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Správní orgán I. stupně konkrétně citoval, že tato skutečnost plyne z ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona. Bylo tedy zcela zřetelné, že obsah uvedené právní normy správní orgán I. stupně fakticky při rozhodování o výši uložené pokuty zohlednil.
67. V souvislosti s danou problematikou krajský soud odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, v němž konstatoval, že: „*Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“
68. V posuzované věci správní orgán I. stupně ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Z výroku rozhodnutí je tedy nepochybné, z jakého deliktního jednání byl žalobce seznán vinným. Ve výrokové části je rovněž uvedena ta právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za toto deliktní jednání. V odůvodnění je pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobci byla uložena

pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí, přičemž správní orgán I. stupně odůvodnil, i proč tak učinil. Žalobce tedy byl informován v úplnosti o tom, co spáchal, proč toto jednání naplňuje zákonné znaky správního deliktu, jaký trest a v jaké výši mu bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení

69. K námitce stěžovatele, že žalovaný ohledně mimořádného snížení výměry sankce vůbec neprováděl správní uvážení, ač byly naplněny podmínky podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, krajský soud v první řadě uvádí, že k otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, v němž vyslovil, že *„zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“* a dále uvedl, že *„právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.“*
70. Podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
71. Žalobce v žalobě uvádí, že se v posuzované věci jedná o typický příklad, kdy je vhodné o mimořádném snížení sankce uvažovat, neboť správní orgán ve věci nekonstatoval žádné přitěžující okolnosti, charakter sankce volil jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého upozornění žalobce na to, aby dával pozor, komu své vozidlo svěřuje k řízení. Správní orgán I. stupně tedy dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Pokutu lze přitom dle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout.
72. Zmiňované okolnosti však nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Naopak soud konstatuje, že se jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné okolnosti byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Citované ustanovení tedy na případ žalobce nemohlo být aplikováno.

Nestanovení místa přestupku

73. Žalobce namítal, že specifikace výroku I. a) rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nedostatečná, jelikož nebylo místo spáchání přestupku vymezeno s dostatečnou přesností. Správní orgán uvedl pouze: „*v obci Kocbeře, silnice I/37, směr Jaroměř*“.
74. Krajský soud v souvislosti s danou problematikou předně znovu opakuje, že obě jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 17. 11. 2017 jsou přestupky dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h). Jedná se tedy o přestupky spáchané v obci, dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Zároveň je třeba připomenout, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku.
75. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek, v němž probíhá úsekové měření rychlosti, nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Předmětný přestupek byl tedy dostatečně vymezen jen tím, že obsahoval přesnou specifikaci obce, v níž k úsekovému měření došlo.
76. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37 v obci Kocbeře mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správním rozhodnutí, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku ze dne 13. 1. 2018, z fotodokumentace, z Ověřovacího listu č. 8012-OL-70432-17 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, v. č. Gemvel 0008, z Veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře a vyjádření Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRPH-962-226/Čj-2016-051006. Dlužno dodat, že správní orgán I. stupně doplnil spisový materiál i o přehlednou mapku s přesně zakresleným úsekem, na němž měření probíhá (viz č. 1. 11 správního spisu). Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že tato námitka není důvodná.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

77. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ba ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné.
78. Jelikož byla tato otázka řešena již v souvislosti s problematikou nazvanou jako „Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí“ v části IV. odůvodnění tohoto rozsudku, krajský soud odkazuje bez dalšího na závěry zde uvedené. Tato námitka je nedůvodná.

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

79. Další žalobní bod obsahoval námitku, že žalobce, resp. řidič vozidla, nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná.
80. Nejprve krajský soud konstatuje, že (jak již bylo řečeno výše) podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem

zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek byl ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „Měření rychlosti“. Konec tohoto úseku byl označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „Konec měření rychlosti“. Z citovaného ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.

81. Do správního spisu bylo založeno vyjádření vyjádření Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel čj. KRPH-962-226/Čj-2016-051006, ze kterého vyplývají informace o tom, v jakých úsecích pozemních komunikací budou probíhat úseková měření rychlosti. Dlužno podotknout, že i krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že totožné údaje včetně všech míst, kde probíhá úsekové měření rychlosti motorových vozidel automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy v této oblasti, jsou veřejně dostupné na internetových stránkách města Dvůr Králové nad Labem. Ze shora uvedených důvodů považuje soud i tuto námitku za nedůvodnou.
82. Krajský soud pro další vysvětlení této námítky odkazuje na obsah odůvodnění tohoto rozsudku, které bylo konstatováno výše, a to zejména ohledně námítky pojmenované: „Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu“.

Absence skutkové podstaty překročení rychlosti zjištěné úsekovým měřením

83. Žalobce v rámci této námítky podotkl, že je zřejmě trestán za překročení tempa jízdy.
84. Krajský soud ale upozorňuje, že v daném případě bylo zcela zřetelně v žalovaném rozhodnutí stanoveno, jakého deliktního jednání se žalobce dopustil. Ten přitom neuvádí žádný konkrétní argument, proč by nebylo možné měřit rychlost vozidel způsobem, který byl v dané věci zvolen - zmíněným měřicím zařízením. Krajský soud dále podotýká, že platná právní úprava nebrání tomu, aby měření rychlosti jedoucích vozidel probíhalo různými způsoby, ať už měřením rychlosti okamžité, nebo měřením rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti). Jak již bylo řečeno výše, druhá z uvedených metod, která byla použita i v případě žalobce, je v zásadě pro řidiče vozidel příznivější, neboť eliminuje třeba i náhodný exces (vyvolaný např. výjimečnou situací na pozemní komunikaci), v jehož důsledku dojde k překročení povoleného rychlostního limitu pouze na jednom místě či ve velmi krátkém úseku. Tato námitka není na základě výše uvedeného důvodná.
85. Krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul právě tu skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. Ano, to samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i

opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt).

Nezákonné porušení osobních údajů žalobce

86. Řidič vozidla měl být nezákonně vyfotografován, jelikož ten byl vyfocen hned dvakrát. Nejprve na začátku měřeného úseku, tedy v době, kdy nic nespáchal a následně v době vyjíždění z úseku konce měření.
87. Ani tato námitka nemůže být důvodná. Kamerové záznamy jsou pořizovány na základě zákonného ustanovení (v souladu se zákonem) a jejich účelem je zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, resp. postižení protiprávního jednání spočívajícího v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, což je legitimní důvod pro zaznamenávání jednání fyzických osob (příčemž jde zároveň o případ, kdy jednotlivec může být při svém jednání spatřen kýmkoliv z veřejnosti). Záběry, které jsou následně užity ve správním řízení, se pak týkají výhradně přestupkového jednání, resp. zachycují zejména řidiče motorového vozidla. Ve správním řízení o přestupku tak nejsou užívány záznamy všech osob zachycených kamerovým systémem, ale vždy jednotlivý záznam zachycující konkrétní jednání naplňující definiční znaky konkrétní skutkové podstaty přestupku a nikoliv soubor záznamů, který by obsahoval i záběry třetích osob, jak naznačoval žalobce.
88. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
89. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Náklady řízení

90. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. dubna 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce